

Розділ I

Пітер порушує спокій

Усі діти поволі дорослішають. І всі діти поволі про це дізнаються; ось як про це довідалася Венді. Одного разу — їй тоді було два роки — дівчинка бавилася в садочку. Зірвавши чудову квітку, Венді побігла з нею просто до мами. Вона тоді була така гарненька, що мама — пані Дарлінг — аж руками сплеснула й вигукнула:

— Ой, якби ти залишилася такою назавжди!

Оце й усе — та відтоді Венді добре знала, що колись вона подорослішає. Ви завжди дізнаєтеся про це, коли маєте два роки. Два роки — ось він, початок дорослішання...

Мама у Венді була незвичайна — дуже-дуже гарна, мрійливої вдачі, з милою та веселою усмішкою. У маминій вдачі було щось дивовижне — мов у тих маленьких скриньках, що їх роблять на Сході: відкриєш одну — а в ній іще одна, а в тій — іще одна про запас. А весела її усмішка, бува, потішить Венді — і тут-таки сховається у правім куточку рота, наче й зовсім її нема...

Пан Дарлінг, тато Венді, одружився з мамою так. Одного разу з десятків юнаків — вона була тоді ще молоденькою дівчиною, — раптом зрозуміли, що кохають її, і тут-таки побігли до неї свататися. А пан Дарлінг найняв візника, приїхав перший — і мама дісталася йому. Вся-вся — крім тієї самої усмішки та останньої

скриньки її вдачі. Тато так ніколи й не довідався про ту скриньку, хоч і намагався часом спіймати мамину усмішку...

Мама не тільки кохала, а й дуже шанувала тата — він служив у банку та знався на таких речах, як акції та відсотки, — а на тому ніхто до ладу не знається! Але тато частенько говорив: «відсотки ростуть» чи «акції падають» — так поважно, що кожен шанував би його.

Першою в мами народилася Венді, далі — Джон, а останнім — Майкл.

Через тиждень після того, як Венді з'явилася на світ, тато з мамою довго сперечалися — чи залишити її, чи комусь віддати, — адже прогудувати дитину не-

дешево! Пан Дарлінг сидів на краєчку ліжка, тримав за руку пані Дарлінг — і все підраховував збитки. А вона благально дивилася на нього.

— Не перебивай мене, — просив він. — Тут у кишені в мене фунт і сімнадцять пенсів, та ще два фунти шістдесят — на службі. Я відмовлюся від кави в обідню перерву — ще десять шилінгів, — та ще твої вісімнадцять, та ще тричі по три — дев'ять, та ще п'ять у мене на чековій книжці... хто це там вовтузиться? Вісімсот сім, і ще відняти сім... та помовч, будь ласка! Та ще фунт, який ти позичила сусідові... Цить, дитинко! Чого дитина плаче? Сім по сім — сорок дев'ять, і відняти дитину... От бачиш, ти знову збила мене з ліку! Дев'ятсот дев'яносто сім... так, еге ж? Як ти гадаєш, чи проживемо ми на дев'ятсот дев'яносто сім фунтів на рік?

— Звичайно, Джордже, — запевнила пані Дарлінг. Їй так хотілося залишити в себе Венді.

— А ще про свинку не забувай, — попередив тато і знов узявся лічити. — На свинку — фунт... а може, й півтора... помовч, благаю! На кір — ще півтора... на червону вісіпку — півгінея... не тицяй у мене пальцем! Та й на кашлюк — не менше восьми шилінгів... — і тато далі все лічив та лічив, аж поки Венді нарешті перехворіла на свинку, що обійшлося лиш у дванадцять шилінгів, та на кір, що коштував батькам лише фунт.

Такі самі турботи почалися, коли народився Джон, а згодом — і Майкл, однак їх теж залишили вдома. І невдовзі вони втрюх рядком простували до дитячого садка панни Фулсом — разом зі своєю нянею.

Пані Дарлінг полюбляла, щоб удома все було як годиться, а пан Дарлінг любив, щоб усе було не гірше, ніж у сусідів, — от і довелося їм найняти няню. Та жили вони незачужо — діти геть розоряли їх на молоці, — тож і взяли за няню великого чорного водолаза на ім'я Нена. До того, як Дарлінги найняли собаку, Нена була нічия. Але дітей вона любила все одно — Дарлінги зустріли її в Кенсінгтонському парку, де Нена проводила

